

להיבלע בקרקע או לפרוח?

הגמרא בסנהדרין (קט, ב) מלמדת אותנו ש"און בן פלת - אשתו הצילתו. אמרה לו: מה איכפת לך? אם משה הרב, אתה תלמיד, ואם קרח הרב, אתה התלמיד..."

לפעמים אנחנו נוטים להיכנס לויכוחים מרים, להפוך לחלק ממתח מחלוקת ושנאה, בעצם בלי שום סיבה של ממש.

רעייתו של און בן פלת ראתה נכוחה, והעזה להתווכח עם בעלה לגבי חלקו בוויכוח. היא שכנעה אותו לפרוש מהמחלוקת, ובכך למעשה, הצילה את חייו. לעומת זאת, דתן ואבירם, גם הם מבני ראובן, היו חלק משמעותי במחלוקת, יחד עם קורח, וגם הם נבלעו באדמה בסופם.

את דתן ואבירם אנו מכירים עוד ממצרים, כאשר הלשינו למצרים על משה שהרג את המצרי שהכה יהודי. הם אלה שקראו: "נתנה ראש ונשובה מצרימה" (במדבר יד ד), הם שמרדו על ים סוף... (ילק"ש שמות קס"ז).

ביחסי משפחה, יש מתחים קבועים וידועים מראש. גורמי מחלוקת המתעוררים תמיד בשעות קשות. מן דתן ואבירם זוגיים כאלה... שתמיד אומרים וטוענים את מה שמכאיב ומפריד.

ומולם יש מתחים פתאומיים, מזדמנים. מן קורח כזה, בן דוד צדיק של משה, שמפתיע אותנו במרד שלו. משבר קשה ולא צפוי. מדבר שהוא מגיע, אנחנו חסרי אונים.

שאנחנו נוטים לצרף אליו את כל הטיעונים הקבועים שחוזרים שוב ושוב...

אם בני הזוג חכמים, רגישים ומשקיעים בהתנהגות זוגית מושכלת, הם מזהים מתח חדש כזה, ומתמודדים מולו באומץ: הם מבררים טענה טענה, מודים על האמת, מכירים בטעויות, ואז יש פוטנציאל של צמיחה מחודשת. בדיוק כמו מטה השקד של שבט לוי, מטה שפורח ומתחדש, מטה נושא פרי.

לעומת זאת, אם בני הזוג, כמו דתן ואבירם, אומרים: "לא נעלה!" אנחנו דבקים בהרגל האוטומטי, לא מוכנים לעשות שינוי ולעלות, כי אז מצטרפים אל המתחים הקבועים, כמו דתן ואבירם, אל המשבר האקוטי. וחלילה, כל הקשר עלול לרדת לתהום.

הרבנית חוה כוכב (מנסבר)

מרצה במכללת חמדת הדרום, מנחת הורים וזוגות וחברת בוחרים במשפחה

בוחרים
במשפחה

"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם